

Jindřich Kulhavý: Zcela záměrně jsme včera mlčeli

 infokurýr.cz/n/2024/08/22/jindrich-kulhavy-zcela-zamerne-jsme-vcera-mlceli

kurýr

22. srpna 2024

Včerejší výročí vstupu armád Varšavské smlouvy do tehdejšího socialistického Československa jsme vcelku záměrně ignorovali. Důvodem bylo sledování toho, jak se k němu bude kdo vyjadřovat. Všechny historické události mají totiž několik výkladů, záleží na tom, kdo je jak chce vnímat.

Jisté je, že rozhodnutí většinou v té době paradoxně Ukrajinci obsazeného vedení KSSS a Sovětského svazu dospělo k rozhodnutí zasáhnout u nás a vytvořit tak důvod k jisté nenávisti vůči Moskvě. Jen málokdo bere v potaz vstup východních Němců, Poláků a Maďarů, kteří se vpádu také účastnili. Také to, že v blízkosti našich hranic v tehdejší NSR probíhalo velké vojenské cvičení, které mělo tendenci být ukončeno překročením hranic do Československa v návaznosti na Pražské jaro. Doba byla třaskavá a možný předchůdce ukrajinského Majdanu byl ukončen v zárodku. Dnes už si mnohé z té doby idealizujeme. Odpor k bolševikům byl jedna věc, tlak Západu a jeho propaganda druhá.

Nechceme předjímat, co by kdyby, ale vysvětlovat si rok 1968 jednoznačně je nesmysl. Tvrdit, že k nám přišli Sověti pouze na základu dopisu Bilaka, je nepochopením tehdejší situace. Jestliže v období normalizace se braly roky 1948, 1968 jako jasné vítězství pracujícího lidu, což je samozřejmě blbost, stejně tendenčně je historie převracena od roku 1989, odkdy jsou Rusové považováni za strůjce kompletního zla. Záměr je vcelku jasný. Západ měl už delší dobu ve svém hledáčku nejvíce prosperující zemi socialistického bloku, vychovával si u nás svou generaci a dokázal ji později velmi rychle implantovat do vedení státu a pomocí ní ji zplundrovat a vykrást. Bylo by naivní si myslet, že na to západní elity nemyslely i

před rokem 1968 a měly tak i svůj podíl na vzniku nálady namířené vůči Kremlu, potažmo na chování svých nových sluhů u nás. V podstatě korumpovaly naše politiky z toho, co společně ukradli.

Člověk je zvláštní tvor. Většina z nás touží po svobodě, ale ve chvíli, kdy jí dosáhneme, začneme se chovat tak, že o ni brzy přijdeme. To se stalo jak v letech 1945 – 1948, tak i později v polistopadovém období. Rok 1968 je bohužel hořkou vzpomínkou na to, kdy to nevyšlo. Možná to v historickém důsledku bylo dobře, viz pomajdanové období na Ukrajině zatím končící válkou, možná nikoliv. Ale vidíme li, co zbylo z tehdejšího vcelku konsolidovaného státu, lze předpokládat, že aspoň generace tzv. Husákových dětí nakonec neprožila úplně tragicky své mládí a zároveň zažila divoké „devadesátky“, které velká část z nás považuje sice za nejsvobodnější období, ale zároveň si uvědomujeme, že se v té době doslova vypařila většina toho, co Čechoslováci za předešlých 60 let vybudovali. A je třeba si říct, že to skončilo především v západních končinách.

Současný stav státu a jeho ekonomická situace jsou tristní. Vstup vojsk Varšavské smlouvy tak možná zabránil rozkladu tehdejšího Československa a jeho rozparcelování po všech stránkách. To přišlo až později. Nebo také ne a mohli jsme se mít podobně jako Rakušané. Ne, že by se nám líbilo současné socialisticko-zelené směřování jižního souseda ke greendealovému údělu a ekodiktátorskému vnímání světa, jen přejezd Rakouska znamená nebezpečí pro naše chápání svobody i pro kterýkoliv český řidičský průkaz či peněženku, ale pravdou je, že máme s Rakouskem spojovanou historii už od dob Přemyslovců, a ne vždy jsme na tom byli v ekonomickém srovnání o tolik hůře než nyní. Nikdo neví, co by se stalo, kdybychom se od vlivu Kremlu tenkrát odpojili a čím by byli takový převlékač kabátů, jakým je třeba Petr Pavel či řada pseudodisidentů nyní ho adorujících.

Nechceme nijak zlehčovat tehdejší ztrátu iluzí. Zvláště ti, kteří rok 1968 zažili, mají právo posuzovat tehdejší realitu. Skutečných pamětníků se schopností chápat souvislosti už moc nežije. Dnešní šedesátníci ho trávili při pozorování dění tátovi za krkem a později nasloucháním vzpomínek rodičů, starší generaci bylo tehdy kolem dvaceti a překypovala mladistvým rebelstvím nadšeným pro vše, co znamenalo odpor proti starším a elitám. Ti tehdy dospělí už často trpí ztrátou paměti a jistou melancholií. V archívech zase zůstalo to, co se hodilo komunistům, případně bylo později vyhrabáno cosi, co přišlo vhod polistopadovým kritikům všeho socialistického. Je tedy třeba hledat jistý střed a udělat si vlastní názor není jednoduché.

21.srpen 1968 zůstane na vždy dnem odboje proti komunistům a jeho násilným potlačením. Těžko už se dozvíme veškeré reálné pohnutky tehdejších politiků, jednotlivců i mnoha zájmových skupin. Můžeme se pouze domnívat o příčinách a dopadech vzniku této situace a ani názor politologů a historiků není jednoznačný, nejde li o fanaticky obhajující jednu či druhou stranu. Nechme toto datum jako historicky významné pro boj za naši svobodu a ukázkou možnosti vzepření se elitám, zároveň si uvědomme, že tehdy o nás rozhodovali Ukrajinci v čele politbyra KSSS a proti stejným teď bojují Rusové na svých hranicích. Na rozdíl od generála Pavla tvrdíme, že současné Rusko není stejné jako tehdejší Sovětský svaz. Minimálně už nemá Ukrajince ve svém vedení.

Po odchodu Sovětů od nás tu zůstalo vše, byť ne vždy v dokonalé kondici. Ale i tak to Západ s pomocí politických kolaborantů vybrakoval do mrti. Srovnáme li 40 let prožitých pod vlivem Sovětského svazu a 35 let pod dozorem USA a EHS, později EU, lze konstatovat, že to první období bylo ekonomicky a hodnotově úspěšnější, po stránce lidské se nyní blížíme ještě mnohem většímu marastu, než byl u nás v době normalizace. Jen někteří lidé zapomínají. Jedni na tehdejší umělce či jinak významné osobnosti žijící si za komunistů lépe než zbytek občanů, přičemž velká část z nich nyní podporuje Foltýna v jeho čistě komunistickém tažení proti

osobní svobodě, či tehdejšího elitáře Petra Pavla. Další ignorují to, kdo stál za vpádem vojsk k nám. A bohužel i realitu, kterou je, že nás Západ nebere jako rovnocenného partnera, za což může levné řířolezectví lidí jako je Petr Fiala. V roce 1968 bychom jím možná byli více než nyní. To už se ale nikdy nedozvíme.

Jindřich Kulhavý

Continue Reading

Previous Petr Pavel se dopustil schvalování mezinárodního terorismu...

Next Michael Svatoš: Generál Lapin opět rozdílem třídy školí generála Syrského...